

עורך „העולם הזה”
 מדווח על ביקורו
 בן שמונת הימים
 במצריים ושיחותיו
 עם אנשי הצמרת
 המדינית והרוחנית
 של ארץ הנילוס

„אנל

תתנו לישלום לחמוק!

העיתונאית המצרית, אשה בגיל העמידה, תפסה את ראשה בשתי ידיה, כאחת שאינה מאמינה לשמע אוזניה. פשוט טו כמשמעו.

דיברנו, כמובן, על המשא-והמתן לשלום, שנתקע בבוץ. היא לא יכלה להבין בשום פנים ואופן מדוע אין ממשלת ישראל נער נית ליוזמתו הנדיבה של הנשיא אנוור אל-סאדאת. רק אתמול, כך סיפרה לי, נערכה

בקהיר אסיפה של עיתונאים פוליטיים, ונשמעה הדיעה שאולי הגיע הזמן להכין את דעת-הקהל המצרית, בעדינות, לקראת אפשרות של כישלון המשא-והמתן.

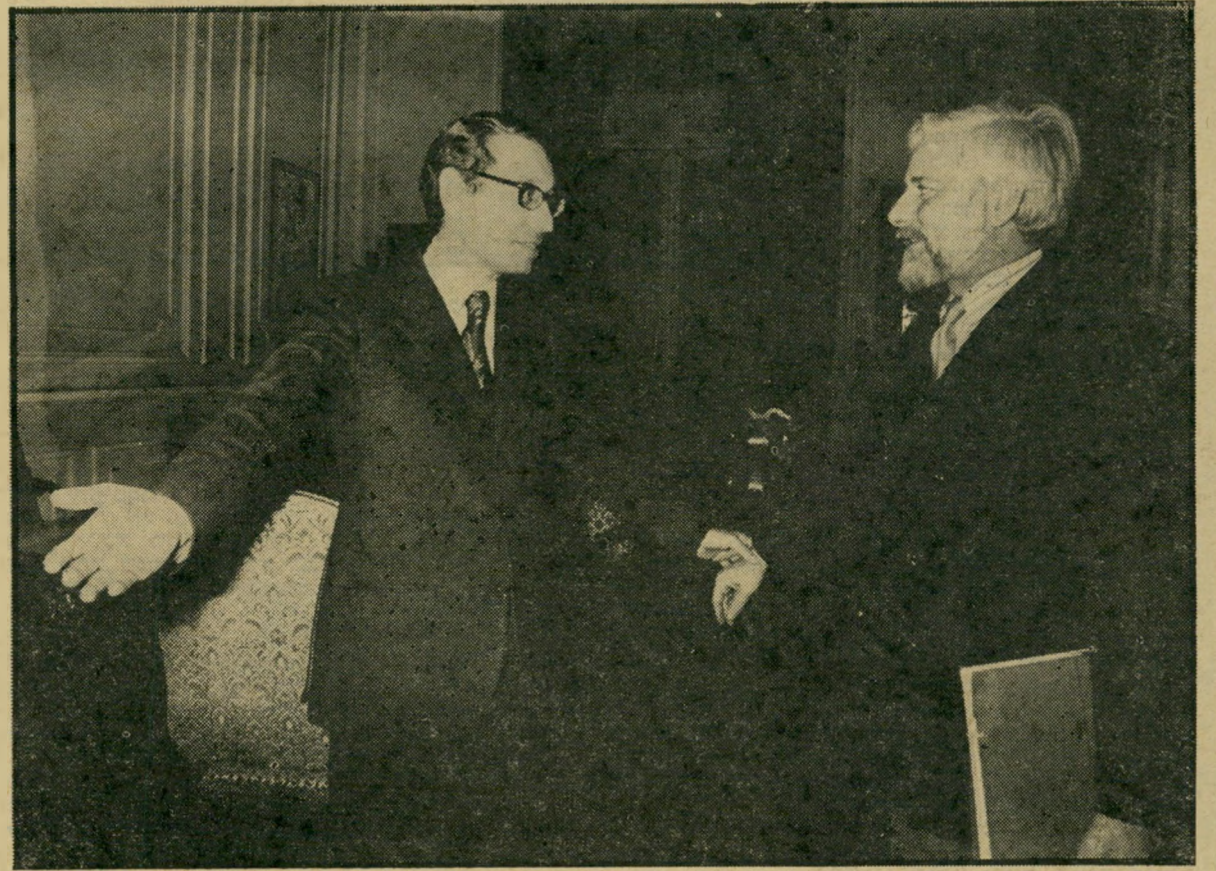
אמרתי לה שהבעייה העיקרית היא פסיכולוגית. יש פער עצום בין ראיית-הדברים בירושלים ובין ראיית-הדברים בקאהיר. אלה הם שני עולמות שונים.

למשל, הסברתי לה, הנה מה שחושב הישראלי המצוי: אנחנו נותנים למצריים נכסים של ממש. את כל חצי-האי סיני, ומה אנחנו מקבלים בתמורה? מלים, מלים, מלים. הצהרות יפות, נכונות לכור נן עימנו יחסים. ועכשיו אתם אומרים ש גם את המעט הזה אתם לא תיתנו, בבוא העת, אם לא תקום האוטונומיה במועדה. העיתונאית, אשה אינטליגנטית ביותר,

הסתכלה בי לרגע בחוסר-אמונה. אולי אני מתלוצץ? כשנוכחה לדעת שאני מדבר ברצינות, אירעה אותה סצנה של תפיסת הראש בידיים, ונפלטה מפיה קריאה חנוקה „לא! לא! לא!”

המלים נעתקו מפיה. איך אפשר לסלף כך את הדברים? האם עושה ישראל טו בה למצריים, כשהיא מחזירה לה את אד-מתה שלה? והרי מצריים היא הנותנת! הנשיא אל-סאדאת הוא שבא לירושלים, הוא שעשה מחווה היסטורית חסרת-תקי דים, הוא שהציע לישראל למלא את מישר-אלתה העיקרית: לעשות עימה שלום, להעניק לה הכרה מלאה, להכניס אותה למישפחת עמי המיוזרח-התיכון, לשים קץ לסיכסוך ההיסטורי.

פניה החמיצו. „זהו מה שאמרנו כל הזמן”, סיכמה, „הנשיא נתן

אכנרי אצה השר בוטרנס-יראלי „על בסיס פיתרון הבעייה הפלסטינית”

ואת אורי אבנרי

לישראליים יותר מדי, מכיון לקבץ דבר בתמורה. למעשה הוא כבר עשה את השלום. הרבה ישראלים ביקרו במצריים. עכשיו נדמה לי ישראלים שהם כבר לא צריכים יותר מזה. בחזרה שנכנסת למיטה עם החתן שדה לפני החתונה, אין לה סיכוי שיתחתן עימה!

אמרתי לה שיש להכיר בסער העצום בין המנטליות של שני העמים. הישראליים אינם מבינים לנפש המצרים, והמצרים אינם מבינים לנפש הישראליים. אותם הדברים נראים לשני הצדדים כאור שור נה לגמרי. הדרך הטובה ביותר להתגבר על כך היא להזמין לקאהיר ישראלים רבים ככל האפשר — עיתונאים, חברי כנסת, סופרים, אנשי-עסקים, הוגי-דעות, פרופסורים — ולהניח להם להתרשם, לרי אות, לשמוע בעצמם.

„איך אפשר?” השיבה. „אם יבואו המו”גי ישראלים לקאהיר, פירוש הדבר שה שלום כבר נכנס לתוקפו — עוד לפני ש נחתם ההסכם. העמים הערביים יראו בכך כניעה של מצריים. גם במצריים עצמה